ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA
Rodkovského 2, 678 01 Blansko

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 6. – 9. ročníku

2021 / 2022

Ke hvězdám

Jednoho dne se na jarmarku v malém městečku seznámila mladá dívka s podobně starým klukem. Padli si hned do oka a on ji pozval na procházku. Slečna souhlasila a po čase oba zjistili, že si velice dobře rozumí. Takhle se setkávali každý týden a pořád častěji, psali si také milostné dopisy. Po dvou měsících spolu začali chodit a jezdili spolu po světě.

Asi po roce, když byli v Paříži, tak se na nádherném místě s výhledem na Eiffelovu věž při západu slunce zasnoubili. Lidé jim tleskali a oba byli velice šťastní. Rozhodli se, že druhý den pojedou domů a poví to svým rodičům. Ti byli mile překvapeni a začali mluvit a jejich budoucnosti a jak moc se těší na vnoučata. Ten den šli na místo, kde se poprvé uviděli a seznámili, s rodiči poté šli do restaurace a odpovídali na jejich zvídavé otázky.

Uběhlo půl roku, nastal podzim a zbýval týden do svatby. Pomalu se vše začalo chystat a u snoubenců narůstala nervozita, že nic nestihnou. Rodiče jim se vším pomáhali a čas rychle ubíhal. Nastalo sobotní ráno, neboli den svatby a oba se už museli začít chystat, protože v jednu hodinu vše mělo začínat. Ona si oblékla nádherné dlouhé bílé šaty, on si vzal sváteční košili. Toho dne svítilo slunce a vše se vydařilo, jak mělo. Možná i lépe. Vzali se na zámku nedaleko od jejich městečka a po obřadu všichni jeli na veliký statek, který patřil známým.

Společně si koupili byt a začali spolu šťastně žít. Protože se jim dobře dařilo, tak si po čase koupili rodinný dům s velikou zahradou. Ona otěhotněla, a tak museli zrušit dovolenou ve Francii. Paříž měli velice rádi a chtěli tam jezdit častěji, ale tentokrát jim to nevyšlo. Po devíti měsících se jim narodila holčička. Dostala jméno Emilka, po její babičce. Byla velice hodná a všichni si ji chválili. Nikdy moc nebrečela a usmívala se na svět. Do domku si pořídili psa Dixiho. Byl to poslušný pes z útulku a s Emilkou velmi dobře vycházel. Čas ubíhal a Emilka rostla.

Po čase začala chodit do školy a bývala venku s kamarádkami. S Dixi a s rodiči se vídala jen ráno u snídaně a k večeru, když přicházela z kroužků a od kamarádek. Mezitím, co chodila do školy, tatínek pracoval v jiném městě a maminka rozvážela zboží, Dixi doma bylo smutno a často vyla. V tu dobu se zjistilo, že maminka je těžce nemocná, a proto musí být hospitalizována. Začalo černé období. Tatínek musel bývat dlouho v práci a Emilka bývala většinou doma jen s Dixi.

Jednou na začátku zimy volali tatínkovi z nemocnice, že maminka náhle umřela. Snažil se to před Emilkou nějak zatajit, ale bylo na něm poznat, že něco není v pořádku, a když se Emilka ptala, kdy půjdou zase navštívit maminku, musel jí říct, že se z ní stala hvězdička. Byla ještě malá, chodila do druhé třídy, takže jí to řekl takhle. Emilka se začala vyptávat, kdy ji zase uvidí a jestli maminka ještě někdy přijde. Dostala odpověď, že si musí počkat a pak si ji sama jednou najde.

Emilka si chtěla postavit raketu, aby mohla odletět do vesmíru, ke hvězdám, za svojí maminkou. Až byla starší, pochopila, že maminka umřela. Ale pořád doufá, že se s ní někdy v budoucnosti zase uvidí.

Aneta Brázdová, 9. C

Co si můžeš přát

Když na obloze hvězda padala,
všude byl už klid.
Na nebe ses dívala,
co se bude dít.

Co si myslíš, neví nikdo,
však vím, že něco si přeješ.
Hlubokou nocí vánek fouká,
ale ty se ani nehneš.

Jaké přání na srdci máš,
to můžu jenom bádat.
Do hvězd se vždy usmíváš,
každý se může hádat.

Hádat, o čem stále přemýšlíš
ve své tajuplné mysli.
I souhvězdí se nad tebou rozmýšlí
i ptáci myslí jestli.

Jestli je tak nebo tak
v kouzelném zámku.
Co si představuješ,
když hejno ptáků sedá nad studánku.

K vodě klidné jako noc,
zdaleka ne jako myšlenky
běžící v hlavě tvojí
jako moje hodinky.

Adéla Lidaříková, 9. A

Hvězdy

Hvězdy na nebi krásně září,
až se mi z toho mozek vaří.
Jedna hvězda za druhou,
krásně plují za sebou.
Tolik hvězdiček nade mnou,
jako včeličky na med jdou.

Štěpán Póč, 7. B

Kouzlo hvězd

Komety letí, obloha svítí,
toulají se do dálky,
posílají k nám světelné dárky,
při východu mizí,
není po nich ani smítka,
je to jen báchorka, nebo čistá výtka?

Ke hvězdám doletí jen praví mistři,
snad ale ve snech můžeme být jejich součástí.
Přání plní, lásku dají,
ve větru se nehýbají.
Ve snech doletíme kamkoli,
ke hvězdám či do školy.
Obloha má ale své tajemství,
třeba Mléčnou dráhu plnou neřestí.

Tohle všechno dobře víš,
avšak nikdy pořádně nepochopíš,
musel by ses hvězdou stát,
tou jasnou a krásnou
vypadající jako světluška.
To se ti však nestane,
protože hvězdy, ty jsou přece posvátné.

Aneta Pastorková, 7. C

Ke hvězdám

Já se jen ptám,
proč tak těžké sny mám,
že chci dosáhnout až tam,
kde hvězdy v noci vidívám.

Proč rána tak divná jsou
a hvězdy s nebem splynou,
to se já ptám,
vždyť hvězdy moc ráda mám.

Jednou z oblohy padám,
podruhé na mrak sedám,
proč mé sny tak divné jsou,
hvězdy jsou vášní mou.

Julie Reffeková, 8. C

Sen snů

Po dlouhém a únavném dnu jsem konečně šel spát. Byl to skvělý pocit, když jsem zavřel oči a cítil jsem, jak pomalu usínám.

Najednou jsem se objevil v noci na louce a pozoroval jsem hvězdy na obloze. Z ničeho nic bylo po celé obloze vidět něco, co velice svítilo, blikalo, rychle se pohybovalo a bylo hodně slyšet. Když se to přiblížilo níž, bylo možné poznat i kruhový tvar. Postupně se to zvětšovalo, až to nakonec bylo kousek od mého pozorovacího místa. Bylo to UFO. Vystoupilo z něho pět podivných tvorů. Vypadali jako zmutovaný hmyz. Potom mě spatřili a šli ke mně. Pořád jsem ležel, protože jsem si myslel, že mě přehlédnou, ale mýlil jsem se. Vzali mě a odnesli do jejich UFA. Potom jsme odletěli ze Země a pak i z naší galaxie. Divil jsem se, že nejsem mrtvý. Myslel jsem si, že je to proto, že dýchají také kyslík a že ho mají velké zásoby.

Po dlouhé době jsme přistáli. Když jsem vystoupil, ocitl jsem se společně s neznámými tvory na planetě, která vypadala jako ta naše, v roce 2077. Neměli silnice, ale létající auta, místo mraků měli černé tečky na obloze, takže to vypadalo jako hvězdy ve dne. Potom ti tvorové odešli zpět do UFA. Asi za 5 minut vyšli, ale vypadali jako lidé na planetě Zemi. Začali na mě mluvit. Znělo to, jako kdyby Rus mluvil anglicky, takže jsem jim docela dobře rozuměl. Říkali mi, že naši planetu objevili už dřív. Celou dobu vyráběli UFO a až před rokem se letěli přesvědčit, jestli je ve vesmíru nějaká další civilizace. Uvědomil jsem si, že pro ně cesta trvala rok. Chtěli mi ukázat své domy. Byl jsem natěšený a zvědavý. Jenomže vtom jsem uslyšel budík! Najednou jsem se ocitl ve své posteli a uvědomil jsem si, že to byl jenom sen.

Dušan Lát, 9. A

Hvězdy

Na nebi svítí hvězdy
A vyjímají se tam krásně
Zatím co banda školáků
Pod nimi skládá básně

Snad nám hvězdy nakloněny budou
Když skládáme básně se strašlivou nudou
Já doufám, že se nám to povede
Přece máme tolik inspirace, když se kouknem na nebe

Ze skládání této básničky
Už mi nad hlavou létají hvězdičky

Radovan Žampach, 8. C

Smutná pravda

Jednoho dne jsem si lehla
ani jsem se nehla
dala nohu přes nohu
a dívala se na oblohu

chtěla jsem letět raketou
za neznámou planetou
chtěla jsem být blíž
a taky mnohem výš

na neznámé planetě
najít dárek Anetě
jenže sestrojit raketu
je těžší než najít planetu

hvězdy jsou ještě dál
tam se nikdo nedostal
tak se radši zvednu
a zkusím to v lednu.

Dita Škaroupková, 7. C

Hvězdy

O hvězdách toho dost vím,
někdy v noci rád bdím,
na nebe se dívám,
a všechny je počítám.

Hvězdy svítí hodně moc,
jsou nad námi v den i noc,
ve dne slunce vidíme,
v noci zbytek spatříme.

Polárka je nejjasnější,
Slunce zase k nám nejbližší.
Proto jsem si vždycky přál,
doletět až ke hvězdám.

Jakub Pelíšek, 7. C

Hvězda

Na velké louce ležím,
pod temnou dekou noci,
v myšlenkách k ní stále běžím,
nemohu si pomoci.

K hvězdě, která už vyhasla,
pro mě však stále září,
kus mne si s sebou odnesla,
sám usínám na polštáři.

Z mé mysli se vytratila,
jen prázdno po ní zbylo,
kéž by se zpátky vrátila,
mé trápení by skončilo.

Tu náhle se tam zjevila,
v mé mysli v moři černa,
kde se před lety zrodila,
začala chvíle terna.

S ní ráno vstávám, večer usínám,
navždy mi zářit bude,
nikdy se od ní neodpoutám,
bude pro mě všude.

František Well, 9. A

Kosmonaut

Letí Remek do vesmíru,
na skafandru velkou díru.
Kde si díru udělal,
když přetížení prodělal?

Štěpán Panenka, 7. B

Ke hvězdám

Městem se ozývají sirény a všichni panikaří. Lidé běhají po ulicích anebo se loučí se svými rodinami… K planetě Zemi se totiž blíží obrovský meteor, který podle vědců má mít takový dopad, že zničí celou Zemi a lidé vyhynou. Prezidenti, politici, vědci a všichni „důležití“ se připravují na nouzový stav, a to takový, že jestli chtějí zachránit lidstvo, ihned se musí evakuovat do vesmíru a najít co nejvíce podobnou planetu, jako je Země.

Voják Nikolaj Martinov, což je hlavní generál ozbrojených sil, dostává rozkaz nabrat několik lidí a dovést je na stanici, odkud zanedlouho musí odlétat první rakety. A tak Nikolaj vysílá několik jednotek do velkých měst. Do každého města jedou tři autobusy nabrat lidi. Vojáci tak musí rozhodovat, kteří lidé přežijí a kteří ne.

Stovky možná i tisíce lidí přijíždějí k odletové ploše, kde každých pár minut odlétá raketa naplněna lidmi a zásobami na další rok. Lidé čím dál více panikaří, jelikož meteor už je vidět nad nimi. Generál Nikolaj Martinov dostává rozkaz, aby přijely poslední autobusy a on sám nastoupil do rakety. Za několik okamžiků vzletí poslední raketa a všichni lidé, kteří jsou ještě na Zemi, jsou odsouzeni k smrti. 24. 6. 3589 ve14:36 h meteor dopadá na Zemi. Ten den zemřely miliardy lidí. Jen několik desítek raket na oběžné dráze pozoruje, jak obrovský vesmírný kámen roztříštil nádhernou planetu na několik kusů. Všichni v raketách jsou vyděšení a nikdo neví, co se s nimi bude dít…

První zastávkou raket s uprchlíky je základna na planetě Mars. Politici a vědci jsou svoláni na mimořádnou schůzku, kde musí vyřešit problémy s nedostatkem jídla a přístřešků pro civilisty. V první řadě ale vysílají několik nejnovějších přístrojů a raket prozkoumávat vesmír, mají za úkol přeletět do jiné galaxie a tam najít co nejvíce podobnou planetu planetě Zemi. Všichni si uvědomují, že jestli se jim to nepodaří, lidstvo úplně zanikne.

Co myslíte, přežili a podařilo se jim dolétnout na jinou planetu? :)

Jonáš Babka, 9. A

Ke hvězdám

Spadla hvězda v pokoji k nám na podlahu,
s sebou vzala celou hvězdnou dráhu,
probudila moji kočku.
Kočka spadla, udělala neplechu.
Všichni jsme se polekali.
Hvězda odletěla zpátky.
Kam? No, přece do pohádky.

Tadeáš Čermák, 7. C

Vesmírný sen

Já jeden velký sen mám,
chtěl bych letět ke hvězdám.
Do toho neznámého vesmírného světa,
který ještě přesně nepopsala žádná věta.
Vždy, když hvězdy pod širákem pozoruji,
říkám si, že mám svou hvězdu, jenom moji.
Svou hvězdu máme každý nějakou,
jen musíme objevit jakou.
Ty hvězdy, které jasně svítí
a ukazují nám kam jíti,
bych přirovnal k životnímu cíli a štěstí,
které máme každý, ale někteří ho míjí.
A každý, kdo má v plánu něco dokázat,
měl by za svým cílem jít a nic nevzdávat.
Takže až do svého cíle dorazím,
na svou hvězdu poletím.

Jonáš Jura, 9. A

Ke hvězdám

V temném vesmíru nacházejí se
hvězdy bílým tečkám podobající se.
Z dálky stejně vypadají,
z blízka se však moc nepodobají.

Astronauti s kosmonauty
často k nim létají.
Co tam ale zjistí
vědět nám nedají.

Třeba je potkali ufoni
nebo také zelení sloni.
Možná našli druh ovoce,
který se zkazí až po roce.

Michal Růžička, 9. C

Astronaut

Byl jednou jeden malý kluk,
který rád koukal na noční oblohu.
A co tam viděl, mu nebylo fuk,
chtěl tam, mířit nahoru.
Chtěl ke hvězdám se vydat,
řídit vesmírnou loď.
Chtěl se k hvězdám přidat,
každý den si říkal, pojď, jen pojď.
Pak astronautem stal se,
cestoval vesmírem.
Ke hvězdám přidal se
a skončil se svým cílem.

Ema Šimčáková, 8. A

Návrat

Večer byl poklidný. Zima už pomalu ustupovala a sníh se vystřídal s prvními rozkvetlými květy, které se kvůli zatažené obloze chystaly ke spánku. Voda v potůčku zurčela a vytvářela malé bublinky. Na paloučku se pásly srnky, které otáčely své dlouhé elegantní krky k malému kopci, kde tentýž potůček nacházel svůj konec.

Stál tam malý zámek a v jeho nejvyšším balkoně se o zrezivělé zábradlí opírala princezna Lucida. Její šaty byly utkané z té nejjemnější látky, posypané třpytem a na temeni hlavy ji zdobil precizně upravený drdol. Hleděla do dáli a naposledy se loučila s planetou Zemí. „Poslední květina je zakuklená, princezno," pověděla služebná.

To bylo znamení zahájit cestu, odlepit chodidla od pevniny a vrátit se zpět na svoji hvězdu. Zlatavé schody ze slunečního svitu byly připraveny na princezniny první krůčky. Jaká asi bude její hvězda po tolika letech? Pamatuje si na ni ještě z dob předtím, než se narodila na zemi a poprvé ochutnala nejlepší domácí palačinky paní služebné? Bude jí vyčítat její přešlapy, když tancovala s princem z vedlejšího království? Nebo se zasměje a řekne: „Každý děláme chyby."

Cesta uběhla tak rychle, že si na tyto otázky nestihla odpovědět. Když dorazila na místo, věděla, že je zpět o něco moudřejší, než když hvězdu opouštěla, a že je připravena na další zkoušky, které jí hvězda přichystá.

Ve vesmíru je tolik hvězd a tolik planet, jež si pleteme s hvězdami, ale všichni máme tu svoji, která na nás čeká. Tak mi povězte, jaká je ta vaše?

Karin Beranová, 9. A

Cesta na Mars

Kosmonauti na odlet čekají,
na odpočet se nervózně dívají.
V sedadlech svých pevně sedí.
Odpočet skončil a už letí.

Vůbec neví, co je čeká,
na Mars je to ještě štreka.
Navzájem si říkají,
co tam asi potkají.

Půlku cesty za sebou mají,
ve vesmíru vše pozorují.
Na Marsu už jsou,
zapichují vlajku svou.

Hned potom odlétají,
vítězně se usmívají.
Na Zemi na ně čeká sláva
a jejich oblíbená horká káva.

Martin Maixner, 9. A

Svět mezi hvězdami

Oči vědmy zakalí se,
když osud zjeví jí cestu,
tak prosím tě nediv se,
pokud motám se jak ve snu.

Ke hvězdám a možná výš,
škrábe se má mysl,
třeba dříve odhalíš,
větných rozborů smysl.

Mimo tvůj svět s gravitací
pátrám po dveřích Narnie,
patří mezi mé věty přací,
ať mě to nezabije...

Karolína Vachová, 8. C

Hvězda Velko Vozka III.

Dneska je den zvláštní, protože ležím na trávě. Ležím na louce nedaleko potoka a lesa se světluškami, s vůní přírody a květin. Někdy něco chrochtne, ale strach nemám. Zachumlám se do spacáku, který je tak velký, že se v něm můžu celá schovat. Ale schovávat se nechci. Naopak. Otevřu pořádně oči směrem k obloze. Takovou oblohu uvidíme, když se umíme v tomto světě jen tak zastavit a užít si ten dar, že žijeme právě tady a teď. Vtom přiletí světluška a svítí a svítí a svítí a…

Jsem ve snu, ale ten sen je jako realita. Realita, kterou jsem před malou chvílí zažila, ale děj běží dál. Měsíc, kde je měsíc? Měsíc vykoukne a osvítí celou louku. „Ta je krásná," pomyslím si. Vtom něco zaduní, probudím se a vím, že to, co se mi právě zdálo, seč ve skutečnosti stalo. Měsíc ale nesvítí na celou louku, ale jen na místo, odkud stoupá docela velký oblak dýmu. Nahmatám láhev s vodou, vylezu opatrně ze spacáku a bosýma nohama se blížím ke světlu. Když jsem spala, spadla z nebe hvězda. Je ještě horká, tak ji poliji studenou vodou. „Jsi normální," ozve se najednou a já se leknu. Ta hvězda otevře oči, pusu, najednou má nohy i ruce a je mokrá. Zdvořile se jí omluvím, ale ona omluvu nepřijímá. „Jsem mokrá a nastydnu, ty jeden člověku. Vy lidé jste všichni stejní, vůbec vás nezajímá, jestli je něco jen věc, nebo živá bytost, vše je pro vás méněcenné." „Moc se omlouvám, můžu tě vzít do spacáku… hvězdo," nabídla se holčička. „Ty mi řekneš <HVĚZDO>, tak divné. Hvězdy jsme všechny, ale každá má svoje jméno. Já jsem…, ale to tobě, Lesní holko, je asi jedno, co…?" Holčička Ema se cítila trapně. „Tak se moc omlouvám, jak se jmenuješ?" zeptala se Ema. „Já jsem, fanfáry prosím, Velko Vozka III. a pocházím z oblohy. Jsem součástí souhvězdí Velkého vozu, proto mám takové jméno. Moje sestry a bratři jsou třeba Velko Vozek I., nebo sestry Velko Vozky IV. Takže tak… a jak se jmenuješ ty?" po dlouhém mluvení dala prostor i Emě. „Já jsem Ema," řekla Ema a připadalo jí to takové chudé. „Jo, vlastně Ema Nová." To znělo trošičku líp. „Co se děje, Velko Vozko III., proč máš v očích slzy?" zeptá se ustaraným tónem hlasu Ema. „Chybí mi moje rodina, sestřičky, bratříčci a nejvíc Velký vůz. Já mu taky chybím, protože svítí míň a vidíš ty jeho smutné oči?" zeptá se hvězda. „Ne, to teda fakt nevidím," odpoví Ema. Hvězda Velko Vozka III. na ni začala zoufale křičet, ale hvězdy ve skutečnosti neumí křičet, spíš pískají slova a je to vtipné, takže se Ema začala smát a nešťastná hvězda utekla.

Utíkala a utíkala a Ema se vydala za ní, ale světýlko hvězdy se brzy úplně ztratilo z dohledu. Najednou se Ema zastavila a jak se říká, že strach má velké oči, pocítila to Ema na vlastní kůži. „Kde to jsem? Hvězdičko? Jsi tady někde?" říkala potichu Ema. Začala se bát. Vtom uviděla něco krásného. Tisíce světlušek se shromáždilo okolo hvězdy Velko Vozky III., Až si Ema musela zakrýt oči rukou. Byl to takový žár, že by oslepil i samotné slunce. Když se světlušky opět rozletěly za svou prací, přiblížila se Ema k hvězdě Velko Vozce III. „Promiň, nechtěla jsem, abys utekla," řekla Ema lítostivým hlasem. „Tak proč se mi směješ?" naštvaně odpověděla hvězda Velko Vozka III. „No, víš, máš takový jemný hlas. Nechci se tě dotknout, ale vy hvězdy asi neumíte křičet. Místo toho pískáte." Zdálo se, že se Ema pokouší vysvětlit nevysvětlitelné, pro hvězdu bylo toto sdělení šokující novinkou. Domnívala se, že křičet umí, ale křik hvězd lidské uši opravdu vnímají jako pískání.

Měsíc vykoukl z mraků. Ema hvězdu vzala ke spacáku a tam si povídaly a smály se. Usmířily se, vše bylo prominuto. „Co vy hvězdy vlastně jíte?" trochu dotěrně se Ema zeptala zrovna ve chvíli, kdy hvězda dostávala hlad. „Jíme vesmírné špagety, lasagne, burgry i pizzu,

vaříme z vůní stoupajících k obloze, ale já mám nejraději taková tradiční jídla, jako hvězdnéu – to je polévka, nebo prstencové rohlíčky. Dám si, cokoli mi nabídneš," s očekáváním prohlásila Velko Vozka III. „Víš, já nic takového nemám," odpověděla Ema. „Mám jen dvě palačinky, vodu a toast. Nic jiného. Ještě možná v bundě zapomenutá bébéčka, ale ty tam mám ještě z loňského tábota, takže bych je rozhodně nedoporučovala," ušklíbla se Ema a nechala hvězdu rozhodnout se. „Asi si nic nevyberu," s prázdným břichem prohlásila Velko Vozka III.

I když si povídaly, smály se a bavily se, hvězda byla pořád nesvá. Byla totiž smutná, stýskalo se jí po hvězdné rodině. Velko Vozka III. vše pověděla Emě. „Tak musíme vymyslet, jak tě dostaneme zpátky ke hvězdám," ustaraně řekla Ema. Napadaly ji různé možnosti, jak dostat Velko Vozku III. zase na oblohu. Například pořídit mega velkou raketu a mega obřím prakem ji odpinknout zpátky do vesmíru, nebo poprosit společnost NASA o půjčení rakety a zavézt hvězdu k souhvězdí Velkého vozu, koupit rogalo, které neshoří v atmosféře, a doletět až k souhvězdí (možná pořídit i obleček pro Emu, aby neshořela ona, ale pssst), postavit z lega schody do nebe a doprovodit hvězdu domů, nebo si pořídit semínko fazole, které vyklíčí a vyroste až za planetu Pluto. Ale nic z těchto nápadů nebylo možné uskutečnit, žádný z nápadů nebyl dost realistický.

„Víš, zapomněla jsem ti něco říct," oznámila ustrašeně Velko Vozka III. a pokračovala dál. „Musíš, Emo, něco vymyslet do východu slunce. Když slunce vyjde, stane se ze mě kámen, který tak možná dají do planetária v Brně, ale už nikdy nebudu moct zářit na nebi." Ema byla v šoku. S něčím takovým nepočítala. „To jsi mi nemohla říct dřív. S tím by si věděla rady jen jedna osoba. Moje babička Dobromila," řekla smutně Ema. „Tak ji zavolej, tu babičku Dobromilu," řekla šťastně Velko Vozka III. „Já nemůžu, ona je už mrtvá," dojatě pravila Ema a z očí jí tekly slzy. „A to nevíš, že když někdo umře, máš ho v srdci. A když ho máš v srdci, stane se z něho hvězdička a září a chrání své nejbližší a nejmilejší," chtěla potěšit Emu hvězda a vtom se stalo něco krásného. Emu polil pocit štěstí, tak moc myslela na babičku Dobromilu, že najednou viděla, jak se z nebe snáší takový prach z jedné hvězdičky, která začala blikat. Z prachu se rýsovala postava. Byla to … „Babi, babičko, tak ráda tě vidím," volala Ema na babičku a běžela ji obejmout. „Já tebe taky, Emičko," a navzájem se silně objaly. „Dobrou vesmírnou noc, babičko Dobromilo," pozdravila hvězda Velko Vozka III. „Emi, tak se zdraví ve vesmíru. Jako my máme Dobrý den, hvězdy mají Dobrou vesmírnou noc, nebo třeba jako my máme Ahoj, hvězdy mají Joha a tak dále…" vysvětlovala babička Emě. Tolik si toho chtěly říct, ale nebyl čas, osud Velko Vozky III. měly ve svých rukou. „Babičko, Velko Vozka III. spadla z nebe a musí se dostat zpátky na oblohu," povyprávěla Ema babičce Dobromile. „Takže chcete ode mě pomoc? Já ti pomůžu zpátky domů, Velko Vozko III., budeš se mě držet, jak nejvíc můžeš, a já ti pomůžu na tvé místo, tam, kam patříš, ne, jen tak nahoru, na oblohu, ano?" Velko Vozka III. ráda souhlasila. „Ale ty, Emo, musíš zůstat tady. Moc ráda bych tě vzala na oblohu, ale stala by ses taky hvězdou, což ti nemůžu dovolit. Máš tu ještě své poslání, svou rodinu, vše, co máš ráda," oznámila rozhodně babička Dobromila Emě. Ema to chápala a přikývla na znamení souhlasu.

Chvíli si ještě všechny povídaly. „Emo, zapomněla jsem ti něco říct. Hvězdy září díky zářícímu srdci, mně září srdce dvě. Jsem totiž ta dvojhvězda, která se nachází ve Velkém voze." „To je neuvěřitelné, Velko Vozko III.," překvapeně odpověděla na novinku Ema. „Budeme muset už jít, za hodinu už svítá a slunce nebude čekat!" rozkázala babička

Dobromila. Naposledy se Ema s babičkou objaly, „všechny, Emičko, pozdravuj, mám vás ráda," řekla láskyplně babička. Velko Vozka III. se Emě namísto díků uklonila a pohladila ji po vlasech, které jako paprsky začaly zářit na jejich dalekou cestu. Pak už babička spolu s Velko Vozkou III. vzlétly ke hvězdám. Když byla opět na svém místě, tak zablikaly na rozloučenou a Ema jim zamávala. Byla šťastná.

O 20 let později se Ema stala kosmonautkou a letěla do vesmíru. Potkala se se svými předky a se svou nejlepší vesmírnou kamarádkou Velko Vozkou III. Když ale letěla zpět na Zem, stala se taky hvězdičkou.

Magdaléna Černá, 7. C

Vesmírný sen

Přivřela jsem oči únavou,
najednou vidím oblohu tmavou,
na ní září kometa,
kolem hvězd se líně proplétá.

Doletěla přímo ke mně,
už míříme do oblak,
aspoň že ne naopak.
Kde zůstala matka Země ?

Kroužily jsme kolem hvězd,
nejkrásnější ze všech cest.
A tu náhle raketa
všechny hvězdy rozmetá.

Vesmír nekonečně plyne,
hvězdy už jsou trochu jiné.
Kam spěješ, světe, když tolik hvězd
náhle zmizí ze svých cest ?

Naštěstí to byl jen sen,
vesmír zůstal, hvězdy v něm.
Já tiše oči otvírám,
hvězdy šly spát, nový den začínám.

Magdaléna Helena Frantelová, 9. A

Sen

Jako malá jsem plánovala léta,
že se jednou podívám až na konec světa,
že vyrobím si svou vesmírnou raketu
a vydám se na cestu, pokud to nespletu.

Na cestu do tajemného vesmíru,
raketu jsem si vyrobila z papíru.
Ve snu jsem letěla od planety k planetě
a zírala, co je krásných míst na světě.

I když ráno budík zazvonil k probuzení,
zažila jsem krásné noční okouzlení.
Byl to sice jenom sen,
ale stojí za to snít takhle každý den.

Nela Musilová, 7. C

Ke hvězdám

Ke hvězdám se vznáším,
třpytky všude práším.

Chtěla bych mít krásný svět,
ať neničí ho Kazisvět.

Když procházím se oblohou,
hvězdy mi leží u nohou.

Škoda, že je to jen sen,
který skončí, jak nastane den.

Kéž by tak šlo změnit svět,
udělala bych to hned.

Tak mi držte prosím pěsti,
bude to chtít hodně štěstí.

Udělejme hezčí svět,
který nám budou i ty hvězdy závidět.

Nela Pelíšková, 9.A

Sen

Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Sára a bylo jí 8 let. Sára měla sen a přání zároveň. Snila o tom, že se dotkne hvězdy na noční obloze. Maminka a tatínek jí říkali, že se její sen jednou splní. Věděli však, že je to nemožné, ale nechtěli to Sáře říkat. Pamatujte si, nic není nemožné, vše se může splnit. Když budete věřit, každá hvězda na obloze se spojí spolu s vesmírem, aby se váš sen splnil.

Každý večer seděla Sára u okna a pozorovala hvězdy. Hvězdy ji velice zajímaly, a když byla malá, znala skoro každé souhvězdí. Jednoho dne, když se dívala na oblohu, vyslovila svoje přání. Uslyšela ji jedna z hodných hvězd, která se jmenovala Antares. Rozhodla se, že udělá malé holčičce radost a její přání splní.

Na obloze bylo mnoho hvězd. Mezi ně také patřila zlá hvězda Rigel, sestra Antares. Slyšela, co Antares plánuje a chtěla jí vše překazit, aby nemohla konat dobro. Měla navždy zůstat uvězněná na zemi.

Když Sára usnula, tak se Antares ujistila, že ji nikdo nesleduje a spadla z oblohy. Na zemi se proměnila v krásnou mladou dívku. Aby ji nikdo nepoznal, dala si jméno Mia. Vydala se na cestu k Sáře, protože spadla daleko v lese. Když dorazila do města, Sára právě vycházela ze školy. Mia se rozhodla, že ji bude sledovat. Dělala to každý den a čekala, kdy bude nejvhodnější chvíle splnit Sářino přání.

Ostatní hvězdy na obloze začaly Antares postrádat. Chyběla všem, kromě zlé sestry, která stále přemýšlela, jak uskutečnit svůj zákeřný plán.

Sára šla jednoho dne na procházku s rodiči do lesa, kam Antares spadla. Ve chvíli, kdy rodiče odpočívali na dece, se Sára vzdálila a uviděla neznámou dívku. Šla směrem k ní. Dívka se jí představila jako Mia. Domluvily se spolu, že se budou setkávat co nejčastěji. Asi po týdnu sdělila Mia Sáře svoje tajemství. Ta tomu nemohla uvěřit, protože na zázraky nevěřila.

Jednoho večera Mia rozzářila svoji hvězdnou zář a Sára se jí mohla dotknout. Byl to překrásný a nepopsatelný pocit. Splněný sen. Mia jí rovněž řekla své pravé jméno. Staly se z nich největší kamarádky. Když Antares viděla, že její kouzlo a přání udělaly Sáru šťastnou, chtěla se vrátit zpět na oblohu, protože se jí stýskalo po ostatních hvězdách.

Sára chtěla jít s ní, ale Antares jí řekla, že by ve vesmíru zahynula, protože není přizpůsobený pro člověka. Naposledy se objaly a Antares začala stoupat zpět na oblohu. Naštěstí ostatní hvězdy odhalily plán zlé Rigel a zavřely ji do vesmírného vězení.

Sára se smutná vrátila domů, ale byla ráda, protože se její sen splnil a dotkla se hvězdy. Každý den sledovala oblohu a myslela přitom na Miu (= Antares). Pokud budeš věřit, může se ti splnit i ten nejtajnější sen.

Nikol Pavlíková, 7. C

Ke hvězdám

Nad krajinou plné tmy
vznáší se mé tajné sny.
Vzhlédnu vzhůru ke hvězdám,
tam své sny i odevzdám.

Splní se, či nesplní?
Hvězdy pošlou znamení.
Svítí silně, blýskají se,
hvězdy na mě dívají se.

Střeží moje myšlenky,
nejsou to jen domněnky.
K nebi vzhůru, ke hvězdám
myšlenky své odevzdám.

Nela Tomášková, 9. B

Hvězdy

Když se kouknu na nebe,
vzpomenu si na tebe.
Hvězda dolů padá,
noc je ještě mladá.

Hvězdy září jasně
a já se cítím krásně.
Neznám všechna souhvězdí,
přesto to tvé oblohu rozjasní.

Utápím se ve snech
při pohledu na svět.
Nejraději bych odletěl
a už se vracet nemusel.

Myšlenky mě pohlcují,
lidé mě všude sledují.
Už mi to trochu začalo vadit,
ale nenechám se tím trápit.

Natálie Zukalová, 9. B

Hvězdička

Občas si já nevím rady,
tak koukám z oken do zahrady.
Večer, to je, páni, podívaná,
obloha hvězdami je zasypaná.

Hej, ty malá hvězdičko!
Splníš mi tajné přáníčko?
Třeba, ať se zastydí
kluk, co mě ani nevidí.

Když hvězda padá – splní přání,
čekám na ni do svítání.
Vyhlížím svoji hvězdičku,
skládám pro ni básničku.

Hvězdičko, co záříš tmou,
vyslyšíš ty prosbu mou?
Nevzdávám se naděje,
že ten kluk se na mě usměje.

Sára Pivodová, 9. B

Ke hvězdám

Ke hvězdám jednu cestu znám.
Myslím na ni vždy, když pod hvězdami usínám.
Raketou snad ke hvězdám poletím, ale možná se už nevrátím.

Kdo ví, co si hvězdy tak krátce povídají,
když ráno zase usínají.
Možná o tom, co se jim zdálo, ale na to je času málo.
Jednou to však objevím a pak své mysli ulevím.

Pozdě v noci našel jsem spadlou hvězdu
a ta mi k nim ukázala cestu. Nejdříve po tmě nebyla vidět,
hvězdička ji však ozářila ihned.

Vojta Pačinek, 9. B

Ke hvězdám

Řekl jsem o tobě hvězdám
tu noc, co jsme se potkali.
A i když se to možná nezdá,
mám pocit, že plakaly.

Byl to smutek, nebo štěstí?
Věděly, co bude dál?
Kdyby mi to tehdy řekly,
možná bych to dávno vzdal.

Nikdy jsem však nelitoval
toho, co jsme prožili.
Slzy štěstí, slzy zlosti,
vzpomínky a úsilí.

Tolik týdnů Tě mám v hlavě,
nemůžu Tě dostat ven.
Kéž by hvězdy uvěřily,
kéž bys byla pouhý sen.

Veronika Vašíčková, 9. A

Cukrová planeta

Na cukrové planetě všechno chutná sladce,
v cupcakové raketě doletíš tam hladce.
Cukrová vata místo stromů,
čokoláda místo domů,
to je sen všech mlsných dětí,
na planetu rychle letí.
I dospělí si rádi smlsnou.
I když drží dietu,
doletí na planetu.
Cestovky tam pořádají každý týden zájezdy,
po cestě máš dobrý dojem, že si sáhneš na hvězdy.
Pobyt začneš jako špejle, pobudeš tam jen pár chvil,
domů se pak budeš zřejmě vracet těžší o pár kil.

Sofie Skoupá, 7. B

Ke hvězdám

Nebe má dnes velkou slávu,
pořádá se ples.
Hvězdy zrovna chystají se
na pořádný stres.
Velký vůz i Medvědice svítí jasně přece,
jejich jas už odráží se v té nejbližší řece.
Jejich vládce Měsíc
pobízí je přísně:
„Sviťte, co vám síly stačí,
ať jste vidět více!“
Hvězdy, to jsou nezbednice,
poletují po nebi,
je uklidní
až ranní světla jiskření.

Štěpán Kuda, 8. C

Sen

Mladý chlapec na hvězdy se dívá,
je pozdě večer a on na louce leží.
Unavený je, a proto zívá,
už dávno měl přijít na večeři.
Hvězdy svítí jako malá světélka,
některé i souhvězdí tvoří.
Nejjasnější je Polárka
a v lese se už přestalo šeřit.
Najednou padá hvězda,
chlapec se zamyslí a něco si přeje.
Hvězda rychle dopadla,
hebká tráva na louce hřeje.
Za chvíli se ale probudí,
zjistí, že to byl jen sen.
Místo na louce na posteli leží,
nad krásným snem už může přemýšlet jen.

Mariana Boušková, 6. B

Ke hvězdám

Slunce zapadá,
hvězda vychází.
Hvězdička vábí mě,
já pádím k ní cestou dalekou.
Potkávám planety.
Jé, černá díra…
Hvězdičko, hvězdičko,
nepřibližuj se k ní.
Vtáhne tě
a já už tě neuvidím…

Tomáš Bláha, 6. B

Ke hvězdám

Zase si z tebe srandu dělají,
ale tvoji bolest vůbec neznají.
Pořád máš touhu všechno vzdát.
Chceš utíct, chceš utíct ke hvězdám.
Jsi tu pro všechny,
ale nikdo ne pro tebe.
Pořád sníš o lepším životě.
Tvoje snaha pro ně nic neznamená.
Svou chybou se jen vyznamenáš.
Stále chceš utíct, chceš utíct ke hvězdám.

Tvoji pravdu stále nikdo nechce znát!
Ale pak najednou…
Když ti slzy potečou,
podá ti ruku.
Pomůže ti.
Vše je pak lepší
a tvůj život světlejší.
Už žádné rány, žádný řev.
Jen dobrý život, jak kdosi řek.
Že zapomínáš na ty špatné časy
a jsi rád,
že nejsi ještě ve hvězdách.

Natálie Leitgebová, 6. B

Hvězdy

Hvězdy září každou noc,
nad ránem se ztrácí.
a sluníčko se opět vrací.
V Mléčné dráze se rozpínají
a blaze se k nám upínají.
Bílý měsíc, bílá zář,
oblohu pokryl černý plášť.
Hvězdy se v jezeře odráží,
pozorujeme je, když ležíme na pláži.
Souhvězdí Velkého raka
přivolá nám Rumburaka.
Ten oblohu nám začaruje
a kouzelný úsměv namaluje.
Polárka je hvězda jasná
jako je korálka krásná.
Hvězdy ti posvítí, slunce už nehřeje,
jaká je maličká naděje.
Hvězdy se ztrácí v dáli,
kdy je zas uvidím, mocný králi?
Zvláštní pocit,
když vstaneme v noci.
Všude je jen zima a mráz,
pod peřinu se schováš…

Veronika Černochová, 7. B

Hvězdy

Padl večer, lampy svítí,
na obloze se první hvězda třpytí.

Chtěla bych k ní vzletět výš,
dotkni se jí a pochopíš

kouzlo této noci
a její silné moci…

Michaela Hejčová, 8. C

Ke hvězdám

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Lana, a ta už od malička snila o tom, že se stane slavnou herečkou. Když byla malá, ráda předváděla různé postavy z pohádek, filmů a seriálů, které měla ráda. Chtěla se přihlásit na hereckou školu, ale její rodiče byli proti, protože chtěli, aby byla doktorka jako oni. Lana byla velmi smutná, a tak se rozhodla, že vymyslí plán, který ji umožní se na hereckou školu dostat. Tím, že herecká škola má jen pár hodin denně a skoro žádné učení, řekla si, že může stíhat i dvě školy zároveň. Tajně se na herectví přihlásila.

Po nějaké době se dozvěděla, že se dostala na obě školy. O tom, že se přihlásila na hereckou školu, věděla jen její nejlepší kamarádka a ostatní si mysleli, že chodí jen na zdravotnickou školu, kterou ji vybrali rodiče. Lena byla šťastná a ve škole byla velmi ráda.

Vše bylo tak jak chtěla, ale jednoho dne se chystalo herecké představení, ve kterém měla Lana hrát hlavní roli. Škola se rozhodla vyvěsit plakáty po celém městě. Lana se rozhodla jít za ředitelem, aby ji na plakát nedávali. Ředitel řekl, že to bohužel nejde, protože hraje hlavní roli, ale kdyby neměla hlavní roli, tak by na plakátu být nemusela. Lena se rozhodla přenechat roli někomu jinému a bude kvůli tomu hrát jen malou roli.

Den představení byla Lana velmi nervózní, ale cítila se šťastná, protože to byl její sen, který se konečně splnil. Na představení se přišla podívat i kamarádka její mámy, která Lanu poznala, a hned jak představení skončilo, šla za mámou Lany a vše jí řekla. Máma tomu nemohla uvěřit, protože tam hrály jen děti, které chodí na hereckou školu a Lana tam nechodí, takže řekla, že si Lanu asi musela s někým splést. Jakmile Lana přišla domů, maminka se jí hned na to zeptala a Lana řekla, že tam nechodí a asi tam hrál někdo, kdo vypadal jako ona. Máma to řekla tátovi a rozhodli se, že se zítra zajdou podívat do herecké školy.

Jak vešli, uviděli Lanu, která se vesele bavila s kamarádkami. Rodiče šli k ní a hned ji odvezli domů, aby jim to vše vysvětlila. Lana jim řekla pravdu, dostala domácí vězení a byla odhlášena z herecké školy a chodila jen na zdravotnickou školu. Lena velmi prosila rodiče, aby se mohla vrátit a hrát. Rodiče jí to nedovolili, a tak jim ukázala video z představení, ve kterém hrála. Rodiče to velmi dojalo a po dlouhém rozhodování ji přihlásili zpět na hereckou školu a chodila už jen tam.

Uběhlo pár měsíců a Lana si žila život, jaký si přála. Po několika letech se dostala mezi ty nejslavnější herečky ve světě a hrála ve spoustě známých filmů. Jednoho dne, když byla na předávání cen a vyhrála cenu za nejlepší herečku, šla na podium a v ten moment si řekla, že to dokázala! Splnila si největší sen a dostala se až ke hvězdám. Byl to ten nejkrásnější moment v jejím životě, na který nikdy nezapomene.

Karolína Jakubcová, 8. A

Spolu ke hvězdám…

Jednoho dne, takhle zrána,
vyrazilo jim to dech,
přišla nečekaná zpráva,
smutnější než ve filmech.
Jedna dívka, jeden chlapec,
sdílí svoji lásku.
Útočištěm je jim kopec,
řítí se k fiasku.
Strašná válka začala,
všude byl jen hluk, zmatek a křik.
Na kopci ho čekala,
nestihla se rozloučit.
Šťastně se znovu shledali,
tam u nebeských bran,
ruce si spolu podali
a odešli ke hvězdám…

Sára Švancarová, 8. A

Planeta

Poznáš tuto planetu
z pohádkového vesmíru?
Je malá, malá, malinká
pro skromného člověka.
Žije na ní princ
s růží a ničím víc.
Malá semínka baobabů
tam nepřináší dobrou úrodu.
Sopky jsou tam tři.
Uhodl už jsi?

Johana Streličková, 7. B

Hvězdy

Když večer světla zhasnou,
pozoruji hvězdu jasnou.
Jsou tam však i hvězdičky,
co jsou strašně maličký.
Nejradši mám měsíček,
když je ho jen srpeček.

Zina Šimčáková, 6. B

Ke hvězdám

Miliony hvězd na nebi svítí,
jasně září a se třpytí.
Cestu ukazují těm, co cestovat chtějí,
přitom ani netuší, že souhvězdí nám ukazují.
I polární záře existuje,
ta se díky slunci u nás objevuje.
Každý z nás jednu svou hvězdu potřebuje,
díky které celý den zářit bude.

Hana Kakáčová, 8. C

Ke hvězdám

Naše Země je nám malá,
nestačí nám,
těsní nás.
Proto rádi bychom vzlétli
do vesmíru ke hvězdám.
Hvězdný vesmír láká dálkou,
neznámý
a tajemný.
Poskytuje nám nový domov,
lepší život, mírový?
Naší snahou mělo by být
znovu začít
od píky.
Chránit všechno,
v čem žijeme,
být lepšími vlastníky.

Stanislav Burdyukh, 6. B

Konec jara

Pomalu nám končí jaro,
sluníčka jsme měli málo.
Na stromech již máme květy,
pozorujeme je od Ivety.

To, co běžně odkvétá,
teprve nám nakvétá.
Na slaďoučké třešně,
počkáme si ještě.

Léto tu je za měsíc,
zábavy bude ještě víc,
výlet, kolo, koupání,
na houpačce houpání.

Daniel Jízdný, 7. A

Básnička o karate

Dneska máme pondělí
a já zase trénuji.
Na karate vyrazím,
tělocvičnu obsadím.
Rozehřát se, rozcvička,
ať se zlepší kondička.
Pak přidáme postoje
a hned z toho kata je.
Trenér, ten mi poradí
a vše se mnou doladí.
Na soutěž mě připraví,
vítězství pak oslaví.
Diplom, pohár, medaile,
já jsem šťastný, jak to jde.
Už mám pásek zelený,
karate mě moc baví.

Jakub Nejezchleb, 7. A

Květinové hádanky

Kulaté listy a bílé květy,
kvete na rybníku mé nevlastní tety

Tato krásná kytka má květy bílé,
vždycky na jaře vykvete čile

Je to upír světa květin,
místo listů má meče.
Když se o něj opřeš,
krev z tebe teče.

Radovan Žampach, 8. C

Sníh jí vůbec není cizí,
s oteplením rychle mizí.
Naději přinese,
než jaro snese se.

Z nebe padlé slunce střípky,
nepálí však, jsou to kytky.

Karolína Vachová, 8. C

Stanislav Novotný, 7. A

Praváci

Pošťák Pepa pozdě poslal pohled Petře, protože potřeboval přinést prezidentovi plný pytel praváků. Pochodoval po Přemyslově pozemku, pytel pořád prázdný. Potřeboval pomoc, proto poslal Petřin pohled panu Peškovi. Pešek pospíchal, přitom proletěl pověšeným prádlem, proto padl pod propast prokopanou přímo před pozemkem požárníka Prokopa. Pošťák přispěchal pomoci, přesto přišel pozdě, protože prezident předtím poslal posla. Potom pozval pošťáka pojíst praženici.

Karin Beranová, 9. A

P

Polední přestávku přerušil překvapivý poprask. Paní Plachá přišla pro Patrika Píska, poněvadž přijala prosbu paní Pískové. Pátrání po Patrikovi počalo po pondělí. Paní Písková pořád plakala. Po Patrikovi pozůstalo pouhé pití. Pátrání přešlo přes počet polí, parků, pekáren… Pořád prázdno.

Přišel podzim, pro paní Pískovou právě poslední perda.

„Pořád prosím Pána pro Patrika."

„Pátrání přerušeno!" přerušil paní Pískovou policajt. „Proč proboha?"

„Patrik prodává párky po parku!"

Paní Písková přispěchala pro Patrika.

„Práci potřebuji," prohlásil Patrik, pak pokračoval prodejem párků.

Veronika Vašíčková, 9. A

Pán a pes

Za vsí je les, tam žil muž. S ním byl zlý pes a měl kost. Tam, kde byl brod, stál dům. Když jde noc, muž zřel zde stín. „To je má smrt," křik. Vzal nůž a šel hned ven. Byl tam jen pes, jenž štěk na cos, kde byl les. Na dvůr vběh vlk, jenž měl hlad. Muž chyt si krk, když vlk ho hryz. Zlý pes se po něm vrh. Chlap vzal kyj a prásk ho přes týl.

Pán si pak dal buřt a chléb a šel spát.

Ema Skoupá, 9. B

Měl jsem psa

Když jsem byl mlád, chtěl jsem psa. Měl jsem už i klec a kost. Moc jsem ho chtěl. V ten den jsem jej hned měl. Byl to pes-obr pes.

Šel jsem s ním do vsi a pak v les. Tam mi zdrh. Je mi zle. Pes mi zdrh a já si sed a zřel pár srn. Pes též je zřel. I ty nás. Pes se vrh v boj. Hop a skok do tmy, kde pár srn. Pes šup šup do tmy pro pár srn. Já měl šok a pad na mě brek. Chtěl jsem jít pro psa. Tak jsem se zved a šel jsem. Je tma, mám strach. Jdu dál bez psa. Pes ťap ťap hned za mnou a pak si sed u vrat. Psa zas mám, zpět jsme pak šli zas dva. Jsem rád.

Nela Tomášková, 9. B

Kůň a pes

Přes most šel kůň. Ten kůň byl můj. Zdrh, když jsem byl mlád. Jsem si však jist, že je můj. Jak to vím? Vím, jak on vždy dřív klus prsk a flus. Je to on! Jdu tam za ním. Sed jsem na něj. On jen prsk a flus. Už je to zas můj kůň. Já na něm klus a klus pryč.

„Stůj!" řek jsem. Tam je most a na něm pes. Štěk a chce žrát. I mě! Kůň se ho lek.

„Skoč!" křik jsem na něj.

Kůň hop a skok přes most, ne však moc a šláp na psa. Pes vyl a vyl.

„Slyš, pse, já jsem teď tvůj pán.

Pes ztich, jde za mnou a je klid. Teď je můj kůň i pes, já jsem pán.

Jan Sehnal, 9. B

Pes

Šel pes přes les. Šel dál, kde vlk žil. Pes štěk, vlk se lek. Vlk hned hop přes strom, kde stál Jan. Strom křup. Jan bác na zem a pes na něj štěk. Jan se lek. Vlk a Jan hned hop přes smrk, kde za ním Tom stál. Pes tam zas štěk. Vlk, Jan i Tom se lek. Pes zří vlak. Ten jel skrz les. Pes štěk, vlak však jel dál. Vlk měl strach, pes štěk, pak si sed a šel spát, neb byl sláb.

Marek Škaroupka, 9. B

Pes

Náš pes má rád mě i kost. Kde ji má, to ví jen on. Výt tak jak vlk, to mu jde, říct mi, o co jde, to už ne. Ví, jak mít ten fajn tón, však mýt si srst už ne. U vrat vždy spí jak náš host, tam, kde je můj most. V noc, kdy já už chci jít spát, on je na mě zlý moc.

Miroslava Mašová, 9. B

Muž

Žil, byl muž, smál se jak král. Den je jak rok. Muž byl stár pár let, rost jak květ.

Ve dne měl sen, kdy mu hlas řek: „Tys muž jak květ, teď je supr den. Běž ven a řeš. Dej jí svůj cit. Buď chlap.“

„Jdu,“ řek si muž a šel za ní. Vzal jí prst a dal jí na něj kruh. Ten hlas byl děd, jenž mu řek, ať jde za ní hned. Tak muž šel a žil tam pak s ní dál.

Šimon Raibl, 9. A

Zlý vlk

Žil, byl zlý vlk. Měl rád svůj sluch. Když byl den, šel ven na lov. Vtom zřel pár hub. Řek si, že je dá pod dub. Dub stál sám, byl dál. Vlk šel a šel, pak zří dub. Byl tam i buk a smrk.

Vzal vak pln hub, dal ho pod dub a pak hop a skos a jde dál. Jak vlk šel, je víc a víc noc. Vlk se bál tmy. Tak šel a hned byl zpět. Vzal vak, pak si dal pár hub a šel spát.

Vojtěch Žák, 9. A

Vánoční přání

Ahoj moji přátelé,
chtěla bych vám přát
Vánoce veselé
a na klavír vám hrát…
Lásku, štěstí, zdravíčko,
ať je už brzičko
covidu málo,
aby se všem splnilo,
co by za to stálo.
Na Vánoce se sny mají plnit
a nemá se smutnit.
Jenom všude radost být,
snít a v lásce žít.
Proto Vám přeji,
buďte šťastní
a všimněte si, přátelé moji,
co všechno máte
a jak voní chvojí.
Mějte se krásně
a užijte si sněhu,
zarecitujte básně
a mějte v srdci jen radost a něhu.
To jsem vám složila od srdce,
všem krásné a veselé Vánoce.

Magdaléna Černá, 7. C

Postel a zimní povlečení

Usmyslela si v zimě postýlka,
že chce nové oblečení,
na internetu si vyhlídla
docela fajn povlečení.
Aby jí sedělo
a teplo pod ním bylo,
aby jí slušelo
a hezky se v něm snilo.
Její instrukce vyslyšel počítač,
za dva dny zazvonil u dveří zvonek
a pro povlečení šel její zahřívač.
Zahřívač je člověk,
který v posteli spí,
bez ohledu na věk,
v postýlce i sní.
Vysvlékl postýlku
a ona byla nahá,
do nového ji oblékl
a ona byla šťastná.
V zrcadle se prohlížela,
povlečení z mikroplyše měla.
S motivem vánočním,
jak to má ráda, dům provoněl cukrovím,
rozezněl koledama.
Pokoj byl slavnostně vyzdoben,
všichni se těšili na vánoční den.
Vše rychle uteklo,
končí už zima,
postýlka v pokoji
je zase jiná.
Vybrala si nové šaty,
květin je plná…

Magdaléna Černá, 7. C

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

Babka Jonáš	8
Beranová Karin	10, 29
Bláha Tomáš	21
Boušková Mariana	20
Brázdová Aneta	2
Burdyukh Stanislav	25
Čermák Tadeáš	8
Černá Magdaléna	12–14, 32, 33
Černochová Veronika	22
Frantelová Magdaléna Helena	14
Hejčová Michaela	22
Jakubcová Karolína	23
Jízdný Daniel	26
Jura Jonáš	9
Kakáčová Hana	25
Kuda Štěpán	20
Lát Dušan	5
Leitgebová Natálie	21
Lidaříková Adéla	3
Maixner Martin	11
Mašová Miroslava	31
Musilová Nela	15
Nejezchleb Jakub	26
Novotný Stanislav	28
Pačinek Vojta	18
Panenka Štěpán	7

Pastorková Aneta 4
Pavlíková Nikol 16
Pelíšek Jakub 6
Pelíšková Nela 15
Pivodová Sára 18
Póč Štěpán 3
Raibl Šimon 31
Reffeková Julie 4
Růžička Michal 9
Sehnal Jan 30
Skoupá Ema 30
Skoupá Sofie 19
Streličková Johana 24
Šimčáková Ema 10
Šimčáková Zina 25
Škaroupka Marek 31
Škaroupková Dita 6
Švancarová Sára 24
Tomášková Nela 17, 30
Vachová Karolína 11, 27
Vašíčková Veronika 19, 29
Well František 7
Zukalová Natálie 17
Žák Vojtěch 31
Žampach Radovan 5, 27

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk. rok 2021/2022)

Málková Ellen, Mgr.
Ocetková Petra, Mgr.
Panáčková Věra, Mgr.
Straková Lenka, Mgr.
Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2021/2022. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.